

Παναγιώτης Μαυροειδής

Σε ένα σύντομο [σχόλιο στην ιστοσελίδα iskra](#), αποκαλύπτεται όλη η πολιτική συλλογιστική που κυριαρχεί στο χώρο της ΛΑΕ. Σύμφωνα με τον (ανώνυμο) συντάκτη του σχολίου, μια συνεργασία **«ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΛΑΕ-ΠΛΕΥΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ»**, έχει σχεδόν στο τσεπάκι της ένα 15% στις εκλογές, που σημαίνει ότι με τη «δυναμική» που θα αποκτούσε «θα ήταν σίγουρα αξιωματική αντιπολίτευση, τουλάχιστον».

Ως γνωστόν μετά το «τουλάχιστον», δηλαδή την αξιωματική αντιπολίτευση, το επόμενο σκαλί είναι η κυβέρνηση και εννοείται ότι τότε, αμέσως, θα γινόταν αυτό που λέγεται και στον τίτλο του σχολίου: **«Τα μνημόνια θα μπορούσαν να είχαν τελειώσει με την συνεργασία στον ριζοσπαστικό αντιμνημονιακό χώρο!»**

Έξοχα! Τόσο απλό! «Ευκολάκι» που θα έλεγαν και οι νεότεροι...

Κοντολογίς, η iskra αποκαλύπτει στο λαό ότι έχει τα μνημόνια στο σβέρκο του επειδή η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν κάνει πολιτικό γάμο με την Κωνσταντοπούλου! Αξίζει να διαβαστεί ολόκληρο το σχόλιο...

Είναι χρήσιμο να θυμηθούμε ένα άλλο «ευκολάκι» που η πάλαι ποτέ αριστερή τάση του ΣΥΡΙΖΑ, από τις στήλες της ίδιας ιστοσελίδας λανσάριζε, πριν την ανάληψη της διακυβέρνησης από το ΣΥΡΙΖΑ: «Μια κυβέρνηση της αριστεράς **ΣΥΡΙΖΑ-ΚΚΕ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, στη βάση ενός ελάχιστου προγράμματος θα καταργήσει αμέσως τα μνημόνια».

Με αυτό το όχημα το τότε Αριστερό Ρεύμα του ΣΥΡΙΖΑ, μαζί και διάφορες μικρότερες οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς (ΔΕΑ, ΚΟΕ και αργότερα Ανασύνταξη, Πρωτοβουλία των 1000 κ.α), «μπάζωναν» από τα «αριστερά» την πολιτική στρατηγική ΣΥΡΙΖΑ και Τσίπρα και εξασφάλισαν σε μεγάλο βαθμό όχι μόνο την εκλογική κατίσχυση αλλά και την πολιτική ηγεμονία της.

Το πρώτο πράγμα που θα έπρεπε να κάνουν σήμερα οι άνθρωποι της ΛΑΕ θα ήταν να ευχαριστήσουν όσους δεν δέχτηκαν να καταπιούν αμάσητο αυτό τους το παραμύθι, που θα τους καταδίκασε να μοιράζονται τη σημερινή μνημονιακή ξεφτίλα της κυβερνώσας αριστεράς. Αν είχαν κάνει αυτό το πολιτικό έγκλημα, οι μόνοι που θα τολμούσαν να μιλούν σήμερα θα ήταν οι φασίστες της Χρυσής Αυγής, η δε ΛΑΕ είναι ζήτημα αν θα μπορούσε και να υπάρχει για να ψελλίσει έστω τα μισά από τα μισόλογα που λέει σήμερα.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αρνούμενη να εγκλωβιστεί στο σχέδιο ΣΥΡΙΖΑ, έχει την δυνατότητα μα και την υποχρέωση να συμβάλει σε ένα μέτωπο ανατροπής της καταστρεπτικής για τους εργαζόμενους πολιτικής υποταγής στην ευρωκρατική μνημονιακή καπιταλιστική βαρβαρότητα που επιχειρεί να σταθεροποιήσει σήμερα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Παράλληλα, κράτησε και κρατά ζωντανή την αριστερή εναλλακτική, δηλαδή την ανεξάρτητη εργατική πολιτική, που διαφορετικά θα λασπωνόταν σε βάθος ιστορικού ορίζοντα όπως έγινε στην γειτονική Ιταλία ή και την Κύπρο.

Φυσικά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είχε και έχει τις δικές της ευθύνες, δεδομένης και της μικρής δύναμής της, μόνο που αυτές είναι άλλης τάξης και κυρίως σε **αντίθετη κατεύθυνση** από αυτή στην οποία καλούν τα στελέχη της ΛΑΕ και οι συντελεστές της iskra.

Ας έχουν λοιπόν τα στελέχη της ΛΑΕ μια πολιτική σεμνότητα, πριν αρχίσουν να κουνούν δάχτυλα, και να πλέκουν και πάλι με φθαρμένα νήματα το πουλόβερ της ενότητας για την ενότητα και πάντα με διακαή πόθο μια “κυβέρνηση που θα μας σώσει”.

Η πολιτική στρατηγική ΣΥΡΙΖΑ, θεμελιωμένη ιστορικά στην ηττοπαθή ρεφορμιστική γραμμή τόσο του ΚΚΕ του «αθροίσματος των δημοκρατικών δυνάμεων με στόχο την πραγματική αλλαγή», όσο και πολύ περισσότερο στην ακραία διαχειριστική αντίληψη των ανακυκλωμένων πρώην ευρωκομμουνιστών, είναι κατά πολύ ευρύτερη του ΣΥΡΙΖΑ.

Ας δούμε τις θεμελιώδεις πλευρές της:

Πρώτον, διαμορφώνεται ένα «ελάχιστο πρόγραμμα». Κυριαρχεί μάλιστα το δόγμα: όσο πιο ελάχιστο, αν είναι δυνατόν ελαχιστότατο είναι το πρόγραμμα, τόσο ο κουτούτσικος λαός, ακριβώς επειδή το βλέπει σαν «ευκολάκι», το αγκαλιάζει.

Δεύτερον, στη βάση αυτού του «ελαχιστότατου» προγράμματος, φτιάχνεται ένα «πλατύ αριστερό μέτωπο» που περιλαμβάνει από την άκρα αριστερά ως την ανακυκλωμένη σοσιαλδημοκρατία κατά καιρούς. Μέσα σε αυτό το μέτωπο, ο καθένας έχει την

«αυτοτέλειά» του βεβαίως. Δηλαδή μπορεί στο σπίτι του και το κρεβάτι του να υμνεί το θεό του, την επανάστασή του και το «τρισμέγιστο» πρόγραμμά του, αλλά, φυσικά, στην τρέχουσα (δηλαδή την μοναδική πραγματική) πολιτική παρέμβαση, κυριαρχεί το «κοινό ενωτικό» σημείο του «ελάχιστου προγράμματος». Κοντολογίς ηγεμονεύει απόλυτα η πιο δεξιά συνιστώσα.

Τρίτον, όλα τα προηγούμενα τελικά έχουν νόημα όταν επιστρατεύονται για την κάλπη, την εκλογική ενίσχυση, την είσοδο στη βουλή και τη συμμετοχή σε μια κυβέρνηση. Φυσικά με συμμετοχή στο μαζικό κίνημα, ωστόσο η κινηματική δράση είναι τελικά η «προπόνηση» ενώ ο καθαυτός «αγώνας» είναι η κυβερνητική διαχείριση. Εννοείται πως η τελευταία προβάλλεται όχι στο πλαίσιο και ως αποτέλεσμα της ανατροπής (θα φαινόταν ... «βουνό», λένε!), αλλά εντός του σημερινού πλαισίου και ως το βασικό όπλο μιας μισής ανατροπής...

Η αλήθεια είναι πικρή: **Το «ευκολάκι» του ΣΥΡΙΖΑ αποδείχτηκε ένα τεράστιο «βουνό»** πάνω στο στήθος τόσο των λαϊκών μαζών που είναι τα θύματα των δύο μνημονίων του ΣΥΡΙΖΑ, όσο και των αριστερών και κομμουνιστών που πασχίζουν να μη ταυτιστεί η αριστερή κομμουνιστική πολιτική, με αυτή τη γελοιότητα. Αλλά περί αυτού, αυτοκριτική καμία από τα στελέχη της ΛΑΕ.

Τι κάνουμε λοιπόν σήμερα;

Τα **ξανά μανά, μια από τα ίδια** δεν πείθει κανένα. Ακόμη και αν υπήρχαν αφελείς στην αριστερά που θα τσιμπούσαν, η επανάληψη (με τροποποιήσεις) της πολιτικής στρατηγικής ΣΥΡΙΖΑ χωρίς το ΣΥΡΙΖΑ (ο τελευταίος ως δια μαγείας ...μεταλλάχθηκε), δεν πείθει τους εργαζόμενους. Εκεί άλλωστε οφείλεται και η εκλογική και πολιτική αποτυχία της ΛΑΕ στις προηγούμενες εκλογές παρά την «προίκα» δεκάδων βουλευτών και υπουργών που είχε από το ΣΥΡΙΖΑ.

Μόνο και μόνο ότι σε αυτό το κάλεσμα για μέτωπο ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΛΑΕ-ΠΛΕΥΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, υπάρχει η ΠΛΕΥΣΗ, θα αρκούσε για να σταματήσει κάθε συζήτηση. Ας ανοίξει κάποιος την ιστοσελίδα της ΠΛΕΥΣΗΣ. Θα δει αμέσως ότι ο προσωποπαγής σχηματισμός της Ζωής Κωνσταντοπούλου, σε δύο ζητήματα (γερμανικές αποζημιώσεις και διαγραφή «επαχθούς» χρέους») διατηρεί αυτούσια την στοχοθεσία ΣΥΡΙΖΑ και σε όλα τα άλλα ζητήματα είναι **δεξιότερα** από αυτόν! Έτσι θα απαντήσει κανείς στο ΣΥΡΙΖΑ;

Η δε ΛΑΕ διατηρεί επίσης τον ίδιο προγραμματικό πυρήνα με το ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή «αντιμνημονιακό, πατριωτικό μέτωπο για παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας, με μια

κυβέρνηση της αριστεράς», με σχετική αριστερή μετατόπιση της παλιάς αριστερής εκδοχής της θέσης ΣΥΡΙΖΑ σε ότι αφορά την αποχώρηση από την Ευρωζώνη, με ταυτόχρονη παραπομπή στις καλένδες της εξόδου από την ΕΕ.

Η σαφήνεια και η διαύγεια είναι απαραίτητη όσο ποτέ: Αναγκαιότητα για ένα **μέτωπο ανατροπής** υπάρχει και μάλιστα εδώ και ...χθές.

Μόνο που αυτό δε μπορεί να υποτάσσεται στη λογική «**μια από τα ίδια**», αλλά να ανασταίνεται στην αναζήτηση του «**τώρα, αλλιώς!**»

Και αυτό είναι πολύ συγκεκριμένο:

Μέτωπο ρήξης και ανατροπής, πάνω σε **άλλο πρόγραμμα** και πάνω σε **άλλο δρόμο** για την επιβολή του.

Το άλλο πρόγραμμα έχει πυλώνες της **έξοδο από την ΕΕ** που συνιστά το μόνιμο καθεστώς μνημονιακής σφαγής και επιβολής επιτροπείας και τη **ρήξη με το κεφάλαιο και τον αστικό κόσμο υπέρ των εργαζομένων** στην Ελλάδα, παίρνοντας διαζύγιο με τη στρατηγική του ΣΕΒ μιας δήθεν ουδέτερης «παραγωγικής ανόρθωσης» ή με τη χλιοφορεμένη θεωρία της διαχειριστικής αριστεράς «πρώτα να μεγαλώσει η πίτα και μετά θα μπει το θέμα της διανομής»

Ο άλλος δρόμος, είναι συνειδητά και προετοιμασμένα, **δρόμος ρήξης** με το πλαίσιο της κεφαλαιοκρατίας και της συμμετοχής της στην ΕΕ και όχι κοινοβουλευτικός περίπατος. Αυτό σημαίνει προτεραιότητα στην οργάνωση του λαού, στην ανάπτυξη νέων θεσμών, στον μαζικό κοινωνικό εξωκοινοβουλευτικό αγώνα, πρωτίστως μέσα από μια μαχητική πρακτική αλλά και πολιτικό ρόλο ενός ανασυγκροτημένου εργατικού και λαϊκού κινήματος, σε διάσταση με τον καθεστωτικό συνδικαλισμό των YES-ΕΕ.

Ναι λοιπόν σε μια **νέα συνάντηση μαχόμενων δυνάμεων**. Και στην αγωνιστική κοινή πολιτική και κινηματική δράση. Και στο επίπεδο του μετώπου για ένα συνολικό πολιτικό αγώνα.

Συνάντηση σε ένα μεγάλο **αναγκαίο βήμα μπροστά** και όχι σε μια **καθήλωση στα ίδια**.